

Omida și furnica - George Ranetti

Scris de Cristina Vușcan

Sâmbătă, 16 Octombrie 2010 08:39 - Ultima actualizare Sâmbătă, 16 Octombrie 2010 10:08

- Eu te privesc de sus, furnică,
Și-mi pari atât de mică!
Te văd cum jos muncești
Din greu,
Ca să trăiești;
Când eu
Stau sus, stau sus ca Dumnezeu,
Pe frunza-naltului copac
Pe care trupu-mi se răsfață.
Stau sus: atâta numai fac
Ca să câștig comoda-mi viață!
Furnica e de obicei
Cam prea modestă (treaba ei!);
Dar socoti că d-astă dată
Din cale-afară e prea lată
Ca să îi ție o omidă
O cuvântare-așa stupidă.
Și-i zise:
- Bre, nu ți-e rușine?
Eu merg, nu mă târăsc ca tine!
Stai sus pe-o frunză cocoțată
Ce mâine va muri uscată,
Când toată seva-i vei fi supt;
Dar eu, d-aici de dedesubt,
Eu, mândră, fără s-arăt plânsu-mi,
Îți strig, omidă parvenită,
Că ești o parazită!
Când eu trăiesc prin mine însămi,
Tu îți furi hrana de la alți,
Și doar târându-te te-nalți!